

На уроці французької мови я трохи задрімав. З ким не буває, правда ж?

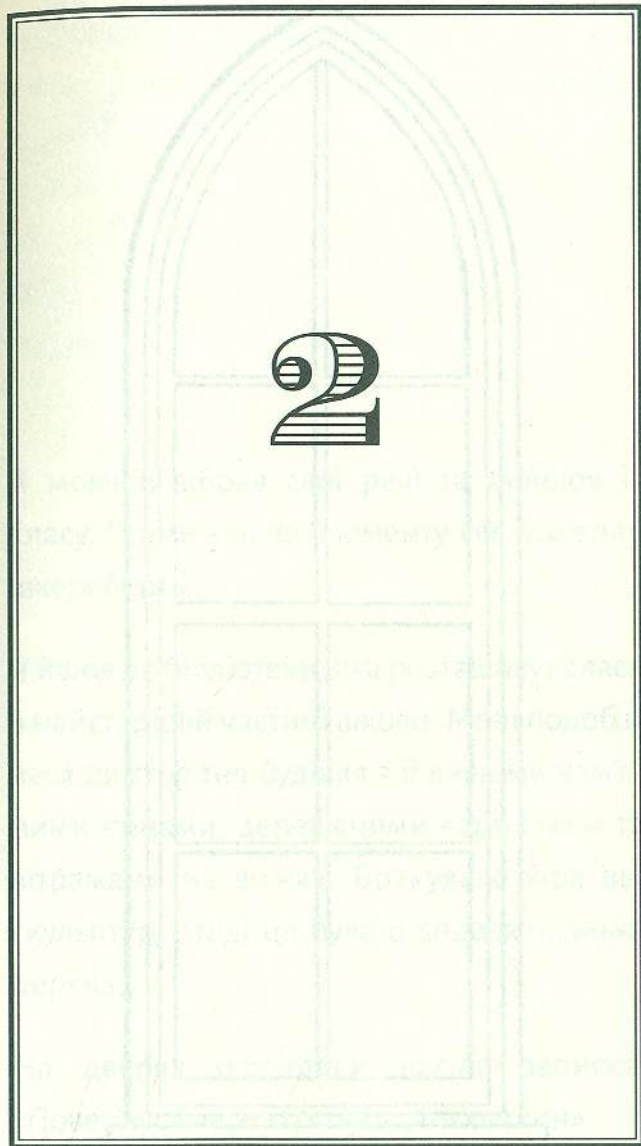
Але заснувши, я відчув на своєму плечі руку викладача. Цей неприємний доторк миттєво висмикнув мене зі сну.

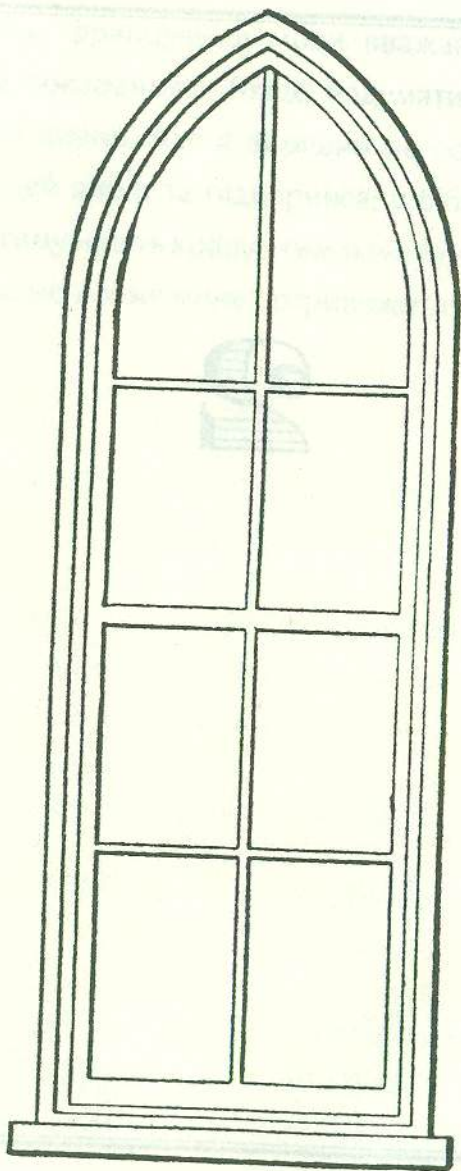
— Тобі нудно на моєму уроці, Матьє?

— Зовсім ні, месьє. Просто я тренувався усі вихідні та...

— Не хочу нічого чути! До кінця уроку будеш у бібліотеці. Може, так до тебе дійде, що мозок також треба тренувати.

Учитель французької мови вважає бібліотеку покаранням. Якщо подумати, то це доволі дивно. Але я вирішив не оскаржувати цей вибір та підкорився: у бібліотеці я спатиму навіть краще, тим паче там месье Робіяр не зможе мене потривожити.

Я мовчки зібрав свої речі та вийшов із класу. І саме з цього моменту все полетіло шкереберть...

Я йшов до бібліотеки, яка розташовувалася в найстарішій частині школи. Мені подобалася ця столітня будівля з її давніми кам'яними стінами, дерев'яними карнизами та вітражами на вікнах. Бракувало хіба що скульптур, і тоді це була б справжнісінька церква.

На дверях бібліотеки висіла записка: «Повернися через п'ятнадцять хвилин».

Знічев'я я почав роздивлятися портрети колишніх учнів. Упродовж п'яти років я постійно проходив повз них, але чомусь ніколи не зупинявся, щоб придивитися ближче. Найперший випуск датується 1909 роком. У тому класі навчалися лише хлопці з дивними іменами — Гормізд, Танкред, Наполеон та Ельфезж*. Хоча тоді, коли робили ці фотографії, вони були мого віку, але учні мали вигляд цілком дорослих людей. Цікаво, що зображення дівчат з'явилися лише в 1960-х роках — тоді, коли й кольорові фотографії. Дівчата мали дивакуваті зачіски, але деякі з них були ну дуже гарними. Навіть не віриться, що зараз більшість із них уже бабусі.

* В учнів були давні імена, пов'язані з історичними поста-
тями: Гормізд — Папа Римський часів Середньовіччя,
Танкред — ім'я одного з керівників Першого хрестового
походу, Наполеон — імператор Франції, Ельфезж — ка-
толицький святий. — Тут і далі — прим. ред.

— Що ви тут робите, юначе?

Цей голос змусив мене підскочити на місці. Я рвучко обернувся, але мусив опустити очі, щоб побачити чоловіка, який до мене говорив. Я був найвищим гравцем у своїй баскетбольній команді, а цей чоловік виявився карликом. Раніше я ніколи не бачив його в нашій школі. Якби ми колись зустрілися, я б точно його запам'ятав: не щодня зустрінеш людину з такою незвичною тілобудовою.

— Месьє Робіяр відправив мене в бібліотеку до кінця уроку.

— Гарзд, — відповів він, глянувши на мене, ніби кравець, який знімає мірки. — І правильно вчинив. Ви видаєтеся мені пречудовим екземпляром. Нарешті ваш учитель виконав свою роботу загонича. Ходімо.